

"Mažųjų Armijai" Pasiskaityti

Vaizdelis iš Meksikos

Meksikos mieste stovi graži šv. Kotrinos bažnyčia. Viduj visur ramu, tyku. Čia Dievo namas, čia Jis gyvena. Matyt, keletas klūpojančių katalikų. Jų akys atkreiptos į tabernakulą, iš kur Jėzus žiūri į juos. Jis trokšta, kad visi ateitų ir pasisakytų Jam savo skausmus ir rūpesčius.

Bažnyčios durys staiga sugirgždėjo. Pasirodė grupė vyrų ir viena moteris. Kodėl jie nepriklaupia ir nepagarbina savo Viešpatį ir Dievą? Ne. Ne tam jie atėjo.

Vyrai kažką nešė artindamies prie didžiojo altoriaus.

Maldininkų dėmesys buvo atkreiptas į nepažįstamus žmones. Jie nusigando, nes tuoju suprato, jog čia ne katalikai. Katalikas įėjęs lenkia kelią prieš didįjį Dievą. Tačiau kur ta pagarba iš tų žmonių? Pagarba? Jie atėjo niekinti ir naikinti. Jie nepažįsta To, Kuris čia gyvena.

Vyrai pradėjo pilti iš indo, kurį nešėsi. Tai nebuvo vanduo. Gazolino kvapas pasklydo po visą bažnyčią. Meldžiantieji nustebę žiūri, ką jie ten veikia. Neilgai trūko, kol suprato kame dalykas, kai patėmijo vieną žmogų degant degtuką. Katalikai puolė priešus, kurie pradėjo degti altorių. Ramybė dingo. Prasidėjo šukavimai. Netrukus pasirodė policininkai, kurie triukšmą numalšino. Kaltininkai suimti.

Palaukę kiek laiko katalikai pradėjo klausinėti, ką valdžia padarė su tais kaltininkais. Atsakymas buvo: paleido laisvėn.

Šitoks yra Meksikos teisingumas.

Misijonierius Rusijoje

Tamsi žiemos naktis. Oras baisiai šaltas. Pažvelgiau aplink. Nei gyvos dvasios. Keistas šiurpulis mane sukrėtė. Ak, kokia baisi Rusija! Prisimenu, jog nešiu švč. Sakramentą pas ligonį. Tas mane

padrąsina. Žengiu pirmyn. Mintis, jog dar vieną ruso sieklą išgelbėsiu, džiugina mane. Tačiau, kyla abejonė. Gal čia paruošta apgavystė. Jau ne kartą bolševikai norėjo mane taip sugauti, tačiau Dievo malonė išgelbėjo.

Staiga, išgirstu užpakalį žingsnius. Pradėjan greičiau eiti. Mane seka! Kas daryti? Pasukau į kairę pusę ir leidau visu smarkumu bėgti. Šautuvo trenksmas suardė nakties ramumą. Paskui pasigirdo vyrų balsai. Vijos mane keikdami rusiškai. Laimė, kad mėnulio spinduliai tą naktį nepasirodė. Ištrūkiau iš mirties rankų.

Grįžęs į savo kambariuką prabilau savo Viešpačiui: Viešpatie, žinau, jog kas nors meldžiasi už mane. Jų malda išgelbėjo.

Afrikoje Misijos turėjo gerų sekmių per praėjusius metus. Nuo birželio, 1933 metų, iki birželio, 1934 metų, katalikų skaičius padidėjo 1,232,018.

Bet ne viskas. Daugiau kaip 1,000,000 tos šalies gyventojų ruošiasi priimti šv. Krikštą.

Šv. Petras Klaveris skelbė Evangeliją Afrikos juodukų tarpe. Jis yra ypatingas 250,000 katalikų negrų toj šalyj globėjas.

Pirmieji Šiaurės Amerikos kankiniai, kuriuos Bažnyčia pripažino šventaisiais, buvo jėzuitai misijonieriai. Jie apaštalavo tarpe indijonų N. York'o ir Kanados valstybėse.

Iki 1922 m. Lietuvos pinigai buvo vadinami skatikais ir auksiniais. Nuo 1922 m. pinigų vardas pakeistas. Dabar Lietuvos pinigai vadinami centais ir litais. Šimtas centų sudaro vieną litą.

Kubos sala turi beveik tūkstantį mylių ilgumo.

Mikutis.

Mindaugas

Pradedant Lietuvai vienyti, jos aplinkiniai kaimynai pasirodė vis didesni neprieteliai, todėl ir Lietuvai reikėjo vienyti labyn ir drūlyn. Tokių smulkiųjų Lietuvos kunigaikštijų vienijimu labiausiai pasižymėjo Mindaugas. Jis gerai suprato, kad Lietuva galės atremti priešininkus tik tada, kada klausys vieno valdovo. Todėl jisai visokiais būdais vertė mažuosius kunigaikščius vienyti.

Pasisekus Mindaugui suvienyti Lietuvą į vieną stiprią kunigaikštiją, jis pradėjo mąstyti, kaip čia atrėmus priešininkus, kurių skaičius buvo jau didžiai užaugęs.

Pirmiausiai jis užpuolė Polocką, kurį buvo vėl užėmęs rusų kunigaikštis Danielius. Lietuviai būtų laimėję čionai, bet atėjo į pagalbą rusams kiti ir lietuviai pakloję apie 8,000 kareivių, pasišalino.

Užsimančius Mindaugui apsikrikštyti, pakviesti buvo per

pasiuntinius ir atvyko į Lietuvą Rygos arkivyskupas, Kulmijos vyskupas, kryžiuočiai ir kardininkai su savo mistrais. Mindaugas iškilmingai juos pavaišino, apsikrikštijo su savo žmona ir dviem sūnum, pasiduodamas popiežiaus užtarymui. Popiežius atsiuntė du vainiku, jam ir žmonai, Mortai. Kulmijos vyskupas apvainikavęs juodu, popiežiaus vardu apskelbė Mindaugą Lietuvos karalium. Sekdami jų pavyzdžių, apsikrikštijo 600 Lietuvos didikų.

Labai gaila, jog pirma laiko netikėta mirtį pasitiko šis galingasis Lietuvos rinkėjas ir apgynėjas. 1263 metais susitarė prieš jį žemaičių kunigaikštis Trainaitis, Utenos Daimantas ir Tautvylius, apspito Mindaugą netoli Dauguvos upės ir nudūrė jį ir jo du sūnus, o tuo tarpu ant Lietuvos, nors ir ne ilgam laikui, užtraukė daug vargų ir kraujo praliejimo.

"V. Ž."

Vaikučiui

Žaisk, vaikuti, mažytėli,
Kol linksma širdelė,
Kol mamytė ir paguldo
Ir mamytė kelia.

Tau nerūpi juodos dienos,
Vakaro nelauki,
Tau gražu, kai saulė šviečia
Ir kai vėtros kankia.

Linksmas krykštauji, bėgioji
Po pievelę žalią
Ir bėgiodamas dainuoji
Apie džiaugsmo dalia.

Bėga metai, o už metų
Nežinau kas bėga...
Žaisk, vaikuti, mažytėli;
Kol vargelis miega.

Paklausyk, senukas moka
Gražią pasakėlę
Apie mėlyną gėlę
Šaulių krašto gėlę...

Paklausyk apie užburto
Karalaitės pilį,
Kol vargelis, rūpestėliai
Už šimto mylių...

Vytė Nemunėlis.

DIRBTINIS DEIMANTAS

Prieš trisdešimt metų prancūzų mokslininkui Muasanui pavyko grynai laboratorijos būdu padaryti dirbtinį Muasano deimantą, bet akmenys buvo padaromi tokio mikroskopiško didumo, kad apie bet kokį atradimo platų išnaudojimą negalėjo būti ir kalbos.

Dabartiniu laiku, kaip praneša laikraščiai, vokiečių chemikas d-ras Zenftneris išstobilino prancūzų mokslininko būdą ir pasiekė dirbtinių deimantų padirbimą, kurie keturius kartus viršija didumu tuos, kuriuos dirbdavo Muasanas.

Zenftnerio dirbtinieji deimantai siekia dviejų milimetrų diametre ir jau gali būti imti pardavinėti. Grynumu ir spalva jie viršija tikruosius, nes išeina iš retortos be mažiausių trukumų ir be jokių dėmių.

Ar. Vitk.

Senio Pasakos

Jei mes pilnai pažintume ir silpnybes. Šita pintinė, kume savo klaidas, mums nebūtų reikalo kitus kritikuoti ir smerkti. Vienas kitam padėtu mėm visame kame.

Tyruolių gyvenime mes randame šį aprašymą apie Šv. Priorą. Šventasis buvo labai aštraus ir atgailos gyvenimo žmogus. Vieną kartą jis išvyko į tyruolių sušauktą susirinkimą Seete tyrumoje. Besitariant apie įvairius dvasinius reikalus, keletas tyruolių ėmė neigti kitus prasikaltusius jų draugus. Šv. Prioras tai pastebėdamas nieko nesaikė. Bet, kalboms pasikartojus, apleidė susirinkimą. Prisipilęs maišą smėlio, užsidėjęs ant pečių, laikydamas pintinę vienoj rankoj, pasirodė susirinkime. Galite suvokti, mano mieli draugiukai, tyruolių žingeidumą.

— Štai, — Šv. Prioras tarė, — šis maišas ant mano pečių vaizduoja manąsias klaidas

ir silpnybes. Šita pintinė, kurią yra truputį smėlio, yra kitų nusidėjimais bei silpnybės. Aš pastaruosius visados matau ir pasmerkiu. Ar nebūtų naudingiau savąsias klaidas ir silpnybes priešai save statyti ir Dievo prašyti atleidimo?

Šventojo kalba taip tyruolius pamokė, kad jie ne tik nustojo kalbėti apie kitų savo brolių silpnybes, bet nutarė, kad, be artimo meilės, žmogus negali savo sielos išganyti.

Mes, taipgi, esame panašūs į tuos tyruolius. Mes net ir daugiau prasižengiame prieš artimo meilę. Pykdamies, bardamies, arba visai nekalbėdami su jais. Kadangi jau atėjo atgailos laikas, gavėnia, mėginkime sumegsti artimesnius, Kristaus dvasią pareiškančius jausmus su mūsų artimais. Padėkime Kristui nešti Jo kryžių, mano gerieji draugiukai.

Senis Sandy.

Išklausyta Malda

Yra labai graži pasakaitė apie šv. Skolastiką ir jos brolių šv. Bernardą. Pasaka yra apie paskutinę naktį, kurią jie praleido sykiu ant šios žemės. Nuo pačios jaunystės šv. Skolastika buvo pasiaukojus Dievui. Ji tapo vienuole ir daug žmonių paskatino prie maldinumo. Vienuolynas, kuriame ji buvo viršininkė, stovėjo netoli vienuolyno, kur viršininku buvo šv. Bernardas. Nors abu viens kitą labai mylėjo, bet taip buvo paskendę darbuose, kad tikrai syki į metus susiedavo pasišnekėti.

Dieną, kurią jie nuskyrė pasikalbėjimui, jie praleisdavo kalbėdamies apie dangaus grožybę ir nuostabius Dievo surėdymus. Kadangi šv. Skolastikai buvo uždrausta eiti į šv. Bernardo vienuolyną, tai susitikimo vieta būdavo vienas artimas namelis, kur šv. Bernardas su keliais draugais ją susitikdavo.

Paskutinis jų pasikalbėjimas įvyko 543 metaise. Vieną dieną, vakarui besitartinant, šv. Bernardas jau rengėsi grįžti į savo vienuolyną. Šv. Skolastika prašė jo pasilikti

visai nakčiai, nes jautė, kad tai paskutinis jos vakaras. Šv. Bernardas pasakė negalįs peržengti regulų ir turįs grįžti tą patį vakarą.

Šv. Skolastika pradėjo vertkti. Karštai prašė Dievo, kad Jis ateitų jai į pagalbą ir sutaikytų josios brolių. Dabar ji dar daugiau jautė, kad šis jos paskutinis su savo broliu ant žemės vakaras.

Akimirksnyje dangus, kurs iki šiol buvo giedras, apsiniaukė, pakilo vėjas ir pradėjo žaibuoti, griauti ir lietus, kaip iš kibiro, pilti.

— Teatleidžia tau Dievas, mano sesuo, — tarė šv. Bernardas, — ką esi padariusi?

— Prašiau tavęs vienos malonės, bet tu atsisakei; prašiau Aukščiausiojo Dievo ir Jis ją steikė, — atsakė šv. Skolastika.

Po trijų dienų šventoji mirė. Šv. Bernardas matė jos sielą kylančią, kaip balandėlis į dangų. Toji naktis buvo paskutinė naktis jų pasikalbėjimo ant šios žemės.

Vertė Mėlūtis.

Neišalkęs Karalaitis

Gyveno vienas karalaitis, kuris bedykinėdamas pradėjo mąstyti tikrai apie valgi. Dvairiškai bandė išgalvoti įvairius skanūs valgius, kuriais galėtų jį patenkinti. Kiek ten virmo, pirkinėjimo, lėkščių mažojimo!

Negalėčiau nei atpasakoti visus retus valgius, kurie buvo atsiradę ant karalaičio stalo. Iš pradžių karalaitis viską valgydavo. Užklaustas, kuri valanda, atsakydavo: "Bertainis prieš pietus" arba "dešimts minučių prieš vakarienę."

Po kiek laiko jis nutuko, kaip paršukas, ir skaniausi valgiai neteko skonio. Pradėjo jis prašyti tokių valgių, kurių niekas jam negalėjo duoti, kaip antai: mėlynų obuolių ir rasos puodelį. Dvaro gyventojai galvas sukė kalbėdami.

— Kas mums daryti? Nepasitenkina karalaitis geriausiais valgiais!

Vieną dieną karalaitis kažkur dingo. Sužinota, būk išėjęs į miestą pats nusipirkti valgio. Kur tik jis ėjo, visi siūlė jam savo prekes — keptus karvelius, pasaldintus pyragėlius ir t. t. Tačiau visi tie valgiai daug kartų jo valgyti — nepatenkina.

Šv. Mišios

Ar atsisakytum tarnauti Mišioms, arba giedoti chore, jei kunigas, arba sesutė, tavęs paprašytų?

Laikyk už didelę garbę gauti progos tarnauti Mišioms, arba kitokiu būdu prisidėti prie šv. Mišių aukos. Tarnas, arba choristas-ė, gautina daugiau malonių, negu žmonės, kurie taip sau klausosi šv. Mišių.

Čekų karalius, šv. Veneslaus, ne tikrai mėgo klausyti šv. Mišių, bet taip pat ir tarnauti Mišioms, lig mažas berniukas.

Šv. Veneslaus pats ardavo žemę, kurią paskyrė kviečių auginimui šv. Mišių duonai. Pats pasėdavo kviečius, sumaldavo juos ir iškepėdavo duonelę, kurią kunigas per šv. Mišias permaldavo Kristaus kuną.

Nerasdamas ko norėjo, jis tęsė savo kelionę. Štai prisitino prie girios, kur pamatė vaiką bekapojantį malkas. Vaiko skruostai buvo raudoni, o akys pilnos gyvumo. Matyt, mąsto sau karalaitis, šis vaikas valgo geriausius valgius.

— Ar pas tave randasi skaniausio pasaulyje valgio? — paklausė karalaitis.

— Taip, turiu čionai savo kišenėje, — atsakė vaikas.

— Ar negalėtum ir man duoti?

Mielu noru, tik pirma padėk man malkas sukapti.

Karalaitis paėmė kirvį ir pradėjo darbą. Kirto tol kol pailso ir rankos pradėjo gelti.

— Dabar galėsime valgyti, — tarė vaikas. Išitraukęs iš kišenės gabalą keisto, juodo valgio, perlaužęs, padavė pusę karalaičiui, kuris pradėjo valgyti su pasigardžiovimu. Šis valgis jam buvo skaniausias už visus, kuriuos kada nors buvo valgęs.

Karalaitis gabalėlį to valgio parsinešė su savim ir į dvarą. Koks buvo visų nusistebėjimas, kada jis jiems parodė. Tai buvo gabalėlis paprastos juodos duonos.

Taigi-taigi.

Štai, kaip uolus žmogus gerbė šv. Mišias! Jis ir tuomet dar nesitenkino. Po Mišių ilgas valandas praleisdavo prieš šv. Sakramentą. atlikdamas aktą.

P. P. Č.

AR ŽINAI KAD

Dabartiniais laikais mūsų kūnas vertas apie 70 centų. Pirmiau, prieš dolerio nupuoimą, kūnas buvo vertas dolerio. Žmogus, kuris sveria 140 svarų, turi savo kūne vandens 10 galonų bonkai, taukų septyniems keikams, muilo, grynanجليs 9,000 pašėlių, frosforo 2,200 degtukų ir geležies vienai viniai.

McKinley kalnas, Alaskoje, yra aukščiausias kalnas Šiaurės Amerikoje; jis yra 20,300 pėdų aukščio.

Jonas Kacevičius (L. K.)

GERAS KUNDUKTORIUS

Šaltą žiemos dieną Stasiukas gavo laišką, kad jo mamytė miršta. Perskaitęs laišką vargšas vaikas pradėjo verkti.

Jis buvo geras berniukas. Visi jį mylėjo. Nubėgęs į savo kambarį, susirinko drabužėlius ir skubiai rengėsi vykti namo, kad rastų mamytę dar gyvą. Štai, ir stotis.

Atėjo traukinys ir Stasiukas įlipęs užėmė vietą prie lango. Jo akys buvo pilnos ašarų, bet mintis bandė kreipti į prabėgančius medžius ir namus.

— Bilietai prašom, — išgirdo jisai balsą.

Stasiukas pradėjo ieškoti po kišenių savo bilieto, bet veltui. Priėjęs konduktorius paprašė bilieto. Stasiukas verkdamas pradėjo aiškintis: Aš nerandu bilieto, gal, pamečiau. Aš važiuoju pas savo mirštančią mamytę. Aš neturiu tėvo, jis miręs. Neturiu nei broliukų, nei sesučių. Jeigu tamsta mane išmės iš traukinio, aš, gal, nepamatyčiau gyvos savo mamytės.

Konduktoriui pagailo Stasiuko. Uždėjęs ranką ant vaiko galvos tarė:

— Vargšas vaike, aš tavęs neišmės iš traukinio. Tik melsk Panelės Švenčiausios,

kad suspėtum pamatyti gyvą savo mamytę.

Padėkojo Stasiukas konduktoriui ir greit privažiavo stotį, kur turėjo išlipti. Išlipęs tekinas parbėgo namo.

Mamytę rado gulinčią vos gyvą. Ji buvo priėmus paskutinius Sakramentus. Pamačiusi sūnelį ji pradėjo šypsotis ir tarė:

— Neverk, vaikel, aš einu pas Dievulį. Jis mane šaukia. Žinau, sunku bus tau vienam gyvent, bet neužmiršk Panelės Švenčiausios. Būk geras.

Paglosčius savo sūnų motiną nuleido ranką ir, tarius "Jėzau, Marija ir Juozapai, į Jūsų rankas pavedu savo sielą," mirė.

Stasiukas pradėjo dar labiau verkti. Pamatęs kambarįje Panelės Švenčiausios stovylą, pribėgo prie jos ir verkdamas tarė:

— Panelė Švenčiausia, Dievo Motina, būk dabar ir mano motina, nes šiandien Dievas pasišaukė pas Save mano mamytę. Neapleisk manęs.

Už kiek liko Stasiukas susirado tąjį gerą konduktorių ir su juo gyvena linksmas ir aprūpintas. Panelė Švenčiausia neapleido Stasiuko.

Antanas Dranginis (L. K.)

PILYPO PLEPALAI

Vieša padėka!

Kur buvęs, nebuvęs vėl pasirodo jūsų geras draugas su plepalais. Kaip einasi? pirma paklausiu. O, nesirūpinkite apie savo knygas ir uždavinius. Žinot ką, geriau padarysite, jei knygas švystelsit po stalą ir be jokio rūpesčio praleisite kelias minutes draugiškame pasišnekučiavime.

Aš bečinu, kad jums, kytrūčiai, rūpi žinot, kodėl aš pradėjau savo šios savaitės plepalus "Vieša padėka." Kad jau taip prašot, pasakysiu.

Per šių metų "Valentine" dieną, laiškanesys man atnešė siuntinį. Man tuoj dinkelėjo: čia jau kas bloga. Mūsų seniai sakydavo: "Bijau tų, kurie man devanas neša." Maniau, kad aš vėl kam įsipykau ir, štai, man užmokesnis. Bet, ten būta tikrai dovanos. Siuntinė-

lyje radau visą glėbį laiškų. Taigi čia, kupina dėkingumo širdimi, viešai dėkoju Šv. Kazimiero mokyklos, Worcester, Mass., 8 skyriui už laiškelius. Tokių Valentine's aš dar niekad nesu gavęs. Iki šiol giriausi savo skrantoniečiais, bet dabar ir worcesteriečiams turiu nusilenkti.

Gaila, kad negaliu visų laiškų paduoti pasiskaitymui. Redaktorius ir mano kampelį išbrauktų, jei jam užsiminėčiau apie užėmimą daugiau vietos. Jau ir taip šairoms į mane žiūri. Ale, nebijau aš jo; mudu gerai viens kitą pažįstam.

Bet, turiu grįžti prie tų laiškelių. Kokių gražių minčių tie vaikučiai išdėstė, kiek daug klausimų man uždavė. Daugiausia klausė apie mano draugą Murphį ir šuniuką Murzą. Štai, kas ypač mano

jauną širdelę džiugina: visi laiškeliai kuopuikiausiai lietuviškai parašyti. Tartum Kauno gimnazistai rašytų! Štai, kokios gražios sekmės mūsų seselių auklėjimo.

Tarp kitko, keli berniukų klausia manęs, kaip lietuviškai bus: baseball, basketball, ir hockey. Aš žinau, kaip juos pavadinti, bet bandyk tokius žodžius vaikučiams paduoti, tai tuoj sakys jie: "Va, Pilypas mano esąs koksai išminties Ragas ir mus gąsdina žodžiais, kaip "sviedinys, "krepsviedinys" ir tam panašiai. Pilypas išėjo į ponus."

Štai, aš jums pasakysiu, kaip vadinti tuos dalykus. Baseball vadinkite kietbole, basketball — gurbule (nuo žodžio gurbas) football — spirbole (nuo žodžio spirti), hockey — ledžaislas (nuo žodžių žaist ant ledo).

Esu dėkingas ir Jonui Kasalukui iš tolimos Kalifornijos už didelį ir gražų Valentine. Dėkui, Jonuk, ir, kai gausi progos, užvažiuok pas mane.

Na, mano plepmėčkos, apie viską plepėjau, bet užmiršau papasakoti, kaip mudu su Murphiu ketiname gavėnią praleisti. Pamenat, kas mums pernai atsitiko? Šimet tokių baikų nebus.

Jūsų Pilypas iš kanapių.

Per 44 minutes Amerikos Jungt. Valst. įvyksta viena žmogžudystė.

Pilypui

Mažųjų "Draugo" brangus! Jūsų idėjos nežūs...

Kaip jaunas ažuolas žaliuoki! Audrų bangoms nepasiduoki!

Savo mintis vaikučiams perduoki,

Iš prietarų — tamos vaduoki.

Augšta dvasia drąsiai kovoki,

Brolybę, meilę visad skelbki,

Vargšų minias mokink, švieski,

Nors pats varguose, jiems

ranką tieski.

Skelbki apšvietą, prie mokslo

veski,

Sunkus tai darbas, bet jo ne-

meski!

Eugenijus Parulis,
93 Arthur St.,
Worcester, Mass.

ŽIRNIŲ BARŠKYNĖ

Sveiki drūti, žirnių karalystės mažieji piliečiai! Dabar yra gavėnios laikas ir todėl visi geri katalikai užlaiko pasninką. Mažieji privalo kito kiais būdais apsimarinti, nes jie nuo sunkesnių pasninkų paliuosuoti. Vieni kėdžių ir kėksų nevalgo, kiti kitokius apsimarinimus daro. O tas ir išeina į sveikatą.

Taip ir aš, pagalvojęs, nusprendžiau per gavėnią neskaityt visokių pasaulinių laikraščių, nes dažniausiai juose pri- rašyta kas netikra ir kartais

JUST KIDS—Up to the Minute!

By Ad Carter

netinkama. Tai toks mano apsimarinimas.

Pilypas aną syk jums sakė, kad aš labai bailus. Ištikrųjų, aš daug ko bijau, bet, štai, jums papasakosiu; kaip atsiti-ko, kad aš toksai likau.

Kaip jau jūs žinote, aš grinatorius iš Lietuvos. Aš buvau jauniausias iš vienuolikos vaikų. Manimi visi broliai ir sesutės džiaugėsi ir visokius šposus su manim krėsdavo. Kada aš buvau visai mažas, mane veždavo tokiam vežimukyje. Jus čia Amerikoje, girdėjau, vadinaite juos "beibė-keridž". Kaip ir visos beibės, taip ir aš mėgdavau kai mane vežiojo. Sustojus, aš visa gerkle pradėdavau rėkti. Tas sunkus vežidjimo darbas dažniausiai tekdavo vienam mano broliui, Petriui. Kartą jam tas nusibodo. Pasigavęs veršiuką pririšo jį prie mano vežimuko. Bet ir veršiukas nenorėjo manęs vežioti. Tada mano brolis, patraukęs veršiukui už uodegos, taip jį įpykino, kad bėda buvo paskui jį pagauti, sykiu žinoma ir mane. Pribėgęs prie tvoros, veršiukas umpt... ir šoko, o aš su vežimuku pasikabiniau ant tvoros. Pagalios aš iškritau ant žemės.

Kitą kartą, kai vienas gulėjau lopšelyje, staiga atbudau ir pamačiau peliukę ant savo krūtinės. Išsigandau ir pradėjau rėkti. Niekas manęs negirdėjo, nes visi lauke dirbo. Aš bijojau, kad pelė man nosies nenučiulptų. Dar garsiau surėkus, pelytė apsisuko ir nubėgo.

Šiokia tai mano bailumo pradžios istorija. Man Lietuvoje už tai gegutė sakydavo ku-ku, ku-ku. *Ežerėnų Žirnis.*

JUOKIS JEI PATINKA

TEPK KUR SKAUDĄ

— Iškišk liežuvį! — tarė sesuo slaugė.

Afrikonas nenorėjo klausyti. Prašo vaistų nuo pilvo skaudėjimo. Sesuo vėl maloniai prašo:

— Prašau, parodyk man liežuvį.

— Ne, sesuo. Skausmas pilve, ne ant liežuvio.

Prašau parodyt man liežuvį.

Afrikonas matydamas, kad sesuo kitaip negydo, nuėjo pas vyresnę seserę ir pasiskundė:

— Anoji sesuo nesupranta mano kalbos. Nori jinau duoti vaistų liežuviui, o ne skaudamam pilvui.

KETURIOS RANKOS

Misijos vargoninkas buvo juodas, kaip anglis ir neaukštesnis už altorių, bet gabus. Seserų darbštumas išauklėjo reikalingą darbininką.

Sykį atbėga jis su gaidomis ir gerokai sujaudintas.

— Sesuo, kas parašė šią muziką?

— Bach, vokietis. Kodėl klausai?

— Vokietis, sakot! Kelias rankas turi vokiečiai?

Sesuo nustebo išgirdus tokį klausimą. Pažiūrėjo į gaidas ir pamatė, jog gaidose buvo toks užrašas: "Gaidos keturiom rankom."

Jungtinių Valstijų sostinė Washingtoną kiekvienas metais aplanko penki milijonai žmonių. Todėl, galima sakyti, kiekvieną dieną į Washingtoną atvažiuoja kokia nors ekskursija.

AKMENĖLIAI

Visi žinome, kas tai yra auksas ir visi esame matę labai daug gražų iš aukso, ar bent auksą padengtų, dalykų.

Daugely kraštų auksas randasi, tačiau daugiausiai jo gaunama Pietų Afrikoje ir Australijoje. Kasmet iš Pietų Amerikos kasyklų iškasmama aukso 150 milijonų dolerių vertės.

Jungtinėse A. Valstybėse yra 3,964 žmonių, turinčių po šimtą metų.

Texas valstybė 36 kartus didesnė žemės plotu negu New Jersey.

Kiniečiai pirkliai turi savo slaptą organizaciją vardu "Tongs".

Sausas ledas nesileidžia, bet išgaruoja.

Kada mes važiuojame Forduku, manome, kad tas automobilis buvo Fordo dirbtuvėje, Detrote, padirbtas ir paskui parduotas. Taip ir ne. Fordo dirbtuvėje tuos automobilius daro, tačiau yra viso Amerikoje apie 5300 kitos dirbtuvės, kurios padaro visas tas dalis, kurios sudėtos padaro Forduką. Visos tos dalys būna atsiųstos į Detroitą, o ten sudedamos. Kiekvienas atskiras darbininkas turi tikrai tam tikrą dalį prie automobilio pridėti. Darbas taip puikiai eina, kad kas minutę išeina iš dirbtuvės trys gatavi nauji Fordai.

Aukščiausi medžiai pasaulyje yra Didieji Gumai (Great Gums), kurie auga Australijoje.

Dvidešimts vienos valstybės ribos siekia Atlantiko ir Pacifiko vandenynus.

KYZZODŽIŲ IŠSPRENDIMAS

L	A	S	A	S	R	A	M	U	S
Y	R	A		G	R	U	T	A	
J	I	T	R	I	S	S	E	K	
A		G	A	I	R	E	S	J	A
	J	A	U		A	N	O	J	I
	I	N	R	I		O	D	O	M
M		A	U	K	A		A	N	A
U	Z		S	R	I	T	I	S	K
S	E	N		O	N	O	S		J
E	M	E	T		Y		L	A	K
S	I	R	G	O		A	R	A	M

RAIDŽIŲ MIŠINYS

Vaikų mėgstamieji dalykai:

1. jom gi miesa
2. nida aisila
3. pačios sakė
4. aia dzimi
5. gototosas
6. smyltkasa

Atsak.: 1. miegojimas, 2. saldainiai, 3. pasakėčios, 4. atostogos, 5. lakstymas.

Vandenynai:

1. a kalnas
2. na kas eo
3. i kalna
4. rėmas
5. elispu

Atsak.: 1. kanalas, 2. okeanas, 3. įlanka, 4. marės; 5. upelis.

Apaštų vardai:

1. būjokas
2. abjr smailute
3. manosis
4. tamsa
5. na jos
6. pypsila

Atsak.: 1. jokūbas, 2. baltramiejus, 3. simonas, 4. matas; 5. jonas, 6. pilypas.

MAŽŪJŲ ŽODYNĖLIS

račius — wheelwright.
pristigti — to lack.
bereginti — immediately.
šuo vizgina uodegą — the dog wags his tail.
nustverti — to seize.
gaisras — blaze.
vėputinė — weathervain.
mėnesiena — moonlight.
žverbla — bity wind.
eiklios kojos — fast legs.
vangumas — laziness, sloth.
kerkė — cluster.
lopelė — dog's or cat's paw.
lakonas — lock of hair.
bobvasaris — indian summer.
reklamos — billboards, posters.
įkypai — slantingly.
antsnukis — muzzle.
pagina — continuation.

Garbė per melagystę įgyta greit dingsta.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus šiam skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. O., Marian Hills, Hinsdale, Ill.

Pinigus, taip pat prašant pakeisti stuntinėjimo kiekį, reikia siųsti tiesiog į "Draugo" spaustuve, adresuotą: Draugas Pub. Co., 2334 So-Oakley Ave., Chicago, Illinois.

GALVOSUKIAI

0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0
0 0 0
0
0 0 0
0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0

Zioplųs
Samprotavimas
Kalėdų įspūdis
Kelias
Todėl, kad
Balsas
Pas
Kiauri
Garsus
Žvėris
Paprastas

Vidurtinė eilė žemyn pasako P. P. Pilipausko vertimą.